

Anni Albæks prædiken 3. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

6. juli 2025

Sted

Møllevang Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 15, vers 1-10

- 1 Der er hele tiden mennesker, der bliver væk. Hvis man går på interpols
hjemmeside, så kan man finde navnene på over 10.000 mennesker, ingen ved,
hvor er. De 36 af dem er fra Danmark. De er forsvundet ud i den blå luft. Uden
andet spor end savnet hos dem, der elsker dem, og som sidder tilbage med
5 spørgsmål.

- Jeg kendte engang en kvinde, hvis far var blevet væk. Han var kørt på arbejde en
dag, og kom aldrig hjem. De fandt hverken ham eller bilen igen. De ledte
selvfølgelig, men som dage blev til måneder, der blev til år, så faldt han i
10 baggrunden. Jeg kan ikke forestille mig, hvordan det må være, og om man
nogensinde holder op med at spejde efter ham. Om man ikke altid ser sig
omkring for måske en dag at se ind i hans øjne igen?

- Kan man glemme dem, der gemmer sig?

- 15 Jeg mødte også engang en kvinde, som ingen kendte. Hun var alene i verden, og
havde ingen at være sammen med. Hun havde ingen familie, ingen venner og
når vi andre fejrede højtider og fødselsdage sad hun alene. Ingen tænkte på
hende, og ingen savnede hende. Hun var uelsket – ikke fordi hun ikke var værd
20 at elske, men fordi ingen kendte hende, og derfor var der ingen til at elske hende.

Hun var blevet væk midt mellem mennesker. Hun var blevet glemt uden at hun
havde forsøgt at gemme sig.

- 25 Der er mange måder, vi mennesker kan blive væk på. Man kan forsvinde med
vilje, eller blive væk, fordi ingen leder efter en.

30 Det gør noget ved os at vide, at der er mennesker der forsvinder i den blå luft – mennesker der er blevet væk. Hvor er de? Det er et mysterium, vi ikke kan løse. Men det bør også gøre noget ved os, når vi hører, at der er mennesker der mangler mennesker. Det bør rykke i vores hjerter, når vi hører om den store ensomhed, der også er i Danmark.

35 For der er langt flere end 36 mennesker, der lige nu mangler et socialt netværk, og som ikke er forsvundet ud i den blå luft. Mennesker der længes efter en ven – en relation – en der bekymrer sig om dem.

40 Der er massevis af mennesker i Danmark, der er blevet glemt, og som venter på, at der er nogen, der finder dem.

Det er trist – ja, det er trist, at vi i vores hypermoderne, AI-hungrende og udviklingsparate samfund, ikke formår at gribe hinanden. Et samfund er ikke mere veludviklet end dets evne til at gribe de mennesker, der har brug for hjælp.

45 Man kan gemme sig, og aldrig blive fundet – men det er langt værre at blive glemt, og aldrig blive fundet igen.

50 Ifg. Adfærdsforsker Vanessa Van Edwards så er vi mennesker optaget af, hvilket førstehåndsindtryk vi giver, fordi vi inderst inde er bange for at blive glemt. Det ligger dybt indgroet i vores indre, at vi ikke må blive glemt – for dem der bliver glemt, overlever ikke.

55 Vi vil huskes – inddrages – være en del af flokken. Vi er jo det, som biologer vil kalde for flokdyr. Vi har brug for fællesskaber med andre mennesker, hvor vi dels kan føle os trykkes, men også hvor vi kan lære om os selv.

60 Martin Buber, der var filosof, og som jeg nok har citeret ret ofte, siger noget i retningen af, at det er i mødet med den anden, at jeg bliver til jeg. Det er når jeg møder andre, at jeg opdager, hvem jeg er – på godt og ondt.

Det er i flokkens ramme, at vi kan udvikle os, og får perspektiver på tilværelsen.

65 Og selv hvis vi i bedste eventyr stil drager ud for at få vores eventyrlyst stillet, så er drager vi altid ud, for at komme hjem igen. For at blive en del af flokken igen.

I vores egen kristne arv hører vi også om, at Gud, da han har skabt Adam, siger til sig selv at det ikke er godt for mennesket at være alene, så derfor skaber han af
70 Adam endnu et menneske. Det er altså ikke bare to mennesker skabt af hver sin klump jord, men derimod to mennesker, der er skabt af hinanden – kvinden skabt af manden, og siden er alle mennesket kommet fra kvinden. Vi hænger sammen – mytisk, genetisk og biologisk.

75 Hele bibelen er en fortælling om at høre til et folk. At være en del af en slægt – en gruppe. Og med Jesus hører vi, at den gruppe ikke er forbeholdt nogle særligt udvalgte, men derimod skal tænkes universelt. Gud skabte verden og alle mennesker på den – og alle hører vi til hos Gud. Alle folkeslag.

80 Lignelsen vi hører i dag, handler om et får, der mistes og en mønt der tabes. Det er ikke fåret, der løber væk eller mønten der vil trille. Det er uheldet, der gør, at de bliver væk. Hverken fåret eller mønten har en intention om at forsvinde – det er uheldet. De mistes og tabes.

85 Og derfor mangler de også. Der er hul i fællesskabet, der hvor de før var.

Både et får og en mønt udgør en værdi. De koster noget – er værdifulde for ejeren. Måske er det derfor Jesus vælger netop et får og en mønt for at få os til at forstå, at noget i verden har en iboende værdi – at mennesker har en iboende
90 værdi – at syndere har en iboende værdi, der gør, at man bør lede efter dem. Både fårehyrden og kvindens formue er blevet mindre, fordi de mister og taber. På næsten samme måde er Guds formue mindre, når et menneske mangler. Der er hul i fællesskabet.

95 Og derfor leder både fårehyrden og kvinden i lignelserne efter får og mønt. For at få det tabte tilbage.

Der hvor Jesus sprænger samtidens regler og rammer, er der, hvor vi i dagens uddrag fra Bibelen hører, at han spiser sammen med syndere. For det er dem,
100 som lignelsen handler om. Der er god grund til at tro, at synderen er dem, der ikke følge datidens religiøse lov – altså dem, som ikke angrer deres handlinger og ikke giver ofre til Gud for at sone deres skyld. Det er mennesker, der ikke forsøger at lave være med at være syndere. Det er dem, som Jesus sidder og spiser sammen med.

De er ikke nødvendigvis fattige og arme, men er rige og indflydelsesrige. De har økonomisk magt, og er ikke velanset af de religiøse. Det er dem, som Jesus sidder til bords med.

110

Det er så radikalt at Guds kærlighed manifesterer sig på denne måde. Som en reel handling og rækken ud mod dem, der i den grad mangler Gud i deres liv. Og der spiser Jesus med – vil gerne være sammenspiste med dem.

115 Tænk selv på, hvem Jesus ville spise sammen med i dag, hvis vi skulle pege på en økonomisk magtelite, der ikke bekymrer sig om, hvordan andre ser dem, og om at de er syndere.

120 Det er DEM Jesus sidder med, da denne lignelse falder som en hammer. Det er nemlig dem, der er sidder der med deres selvfede og selvretfærdige smil på en stor pose penge og er ligeglade med andre, der er de tabte og mistede. Det er dem, som fårehyrden og kvinder leder efter med lys og lygte.

125 De mangler i fællesskabet. Også selv man kan mene, at de slet ikke fortjener at være med i det. Men hvem kan sige det? For i Guds rige har det jo aldrig handlet om fortjeneste. Heller ikke nu, hvor det virkelig gælder.

130 Jesus går helt derud, hvor vi kan have svært ved at følge ham, for at vise os, hvor radial Guds kærlighed er. Den gælder ikke bare dem, vi får det godt af at hjælpe – den omfatter også dem, vi ikke har lyst til at hjælpe.

135 Guds kærlighed er evig rækken ud efter de mennesker, som ikke er med af den ene eller den anden grund. Det er ikke op til os at vurdere hvorfor de ikke er med i fællesskabet, men det er op til os at glædes over enhver der træder ind i fællesskabet. Kærligheden er betingelsesløs, og det kan vi ikke altid forstå.

140 Men vi skal heller ikke altid forstå - vi skal tro. Vi tro det u-trolige, at Jesus vil omvende mennesker, der har brug for ham. Også de mennesker, der ikke ved, at de har brug for ham.

Det er en dyb glæde – hvis man ellers giver sig hen til tanken – at Guds kærlighed er vildere, uregerlig og uberegnelig. Altså efter vores normer. Efter menneskelig tankegang synes vi ofte, at Guds kærlighed bør rumme en

145 retfærdighed, men er det ikke netop kærlighedens inderste væsen – at vi ikke kan
regne den ud, men at den kommer til os alle ødsel og stor, og insisterer på at
elske også de dage, hvor vi ikke tør tro på os selv.

Og det er da en glæde at tænke på, hvis man selv har en af de dage eller år, hvor
150 man føler, at man ikke fortjener at være med eller hører til – hvor man ikke kan
holde sig selv ud – eller hvor de negative tanker tvinger en til jorden – at også du
min ven i det øjeblik, du tror, at du ikke er med; netop er med. Netop der leder
Gud efter dig – netop der bliver du fundet. Netop der bliver vi fundet.

155 Jeg vil slutte med et par linjer fra Gerd Theissens bog ”Tro og Tanke – en
poetisk-kritisk katekismus” 1. udgave 1.oplag 2015:

Først modtages kærligheden,
Dernæst gives den videre.

160 Først er den en væren
Dernæst en gøre. (s. 369)

(...)

165 Sandheden er
At nogle gange forstyrrer kærligheden enhver orden.

(...)

170 Han (Jesus) satte kærligheden til Gud og til næsten i centrum.
Kærligheden gælder uden grænser
Fjenderne, de fremmede og synderne.

Den er ubetinget.

Den kaster her og nu

175 En gnist af evighed
Ind i det menneskelige liv. (s. 426)

Amen

180

Kilde

Manuskript taget fra <https://ojetderser.blogspot.com> med tilladelse fra taler

Kildetype

Dokumentation på online medie

185

Tags

3. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-3-sondag-efter-trinitatis>

190

195

200

205

210

215

220